

Ο ΜΩΡΟΣ

(Παραδόσεις: Ν.Γ.Π. 419)

Πρόσωπα: Αφηγητές, Μάνα, Φιλενάδα, Γείτονες (Χορός)

[ΜΟΥΣΙΚΗ: Εισαγωγή μόνο όργανα]

“Μία από τις πολλές φράσεις που χρησιμοποιήσουν τα παλιά χρόνια οι μεγάλοι για να εκφοβίζουν τα παιδιά ήταν: “Θα σε φάει ο αράπης!” Ο αράπης, ή αλλιώς ο μώρος, εμφανίζονταν στη φαντασία του λαού με διάφορες μορφές. Μια από αυτές ήταν ως πνεύμα που είτε στοίχειωνε το σπίτι τρομοκρατώντας τους ενοίκους του, είτε το προστάτευε φέρνοντας ευτυχία και αφθονία.”

[ΜΟΥΣΙΚΗ]

A: Κάποτε στη Ζάκυνθο, σε ένα σπίτι, πήγαινε κάθε βράδυ πάνω από το κρεβάτι του παιδιού ένας μώρος. Έπαιρνε το παιδί στην αγκαλιά του, το χαίδευε και το φιλούσε.

B: Η μάνα, που ήταν αλαφροϊσκιωτη, τον έβλεπε αλλά δεν έλεγε τίποτα κανενός, ούτε του ανδρός της.

A: Σε εκείνο το σπίτι όλα πήγαιναν καλά και το παιδί ήταν γερό και δυνατό.

B: Μία μέρα, την επισκέφτηκε μια φιλενάδα της και από κουβέντα σε κουβέντα την ρώτησε:

A : Δεν μου λες φιλενάδα, σε αυτό το σπίτι πώς τα πας;

B : Δόξα το θεό, είναι καλορίζικο.

A : Καλορίζικο ε;

B : Ναι, γιατί ρωτάς;

A : Μπα που να βουλιάξει! Έξι μήνες έμεινα κάποτε εδώ μέσα και έλαβα όλου του κόσμου τις δυστυχίες, αρρώστιες, πίκρες, θανάτους...

B : Σώπα καλή μου.

A : Όπως στα λέω. Και είμαι σίγουρη πως για όλα έφταιγε... ασ' το καλύτερα.

B : Τί καημένη;

A : Δεν θέλω να σε τρομάξω. Εδώ μέσα ζούσε ένας μώρος.

B : Μώρος;

A : Ναι, ένας αράπης. Έρχονταν κάθε βράδυ και δεν με άφηνε σε ησυχία ο αναθεματισμένος. Ξύπναγα τον άντρα μου να σηκωθεί να τον σκοτώσει, μα δεν τον έβλεπε.

B : Δεν το έβλεπε; Και εσύ πώς τον έβλεπες;

A : Αφού τα έχουμε πει φιλενάδα αυτά, εγώ είμαι αλαφροϊσκιωτη, έχω το χάρισμα.

B : Σωστά. Το είχα ξεχάσει.

A : *[Πίνει μια γουλιά καφέ και πνίγεται.]*

B : Τί έπαθες; Πνίγηκες;

A. : Άμα σου λέω εγώ, το σπίτι είναι καταραμένο. Δεν μένω ούτε λεπτό άλλο εδώ μέσα. Για το καλό σου, σήκω φύγε και εσύ το συντομότερο.

B : Κάτσε, πού πας; Να σε τρατάρω ένα γλυκάκι..

A : Ααα... Να τον ο τρισκατάρατος!

B : Ποιος;

A : Ο μώρος!

B : Πού;

A : Εκεί δα! Με το μωρό στα χέρια! Αυτός με έσπρωξε.

B : Δεν τον βλέπω.

A : Αχ καημένη κάνε κάτι, θα στο πνίξει το παιδί! Γειτόνοι, τρεχάτε γειτόνοι!

Γ : Τί συμβαίνει; Τι συμβαίνει;

A : Πιάστε τον μώρο! Με έριξε από τη σκάλα και θέλει να πνίξει το παιδί.

Γ : Ποιον μώρο; Ποιο παιδί;

A : Να τον! Δεν τον βλέπετε;

Γ : Όχι!

B : Μην της δίνεται σημασία, τα έχει λίγο χαμένα. Το παιδί μου κοιμάται μέσα. Πάρτε την να την ηρεμήσετε.

Γ : Έλα γειτόνισσα. Έλα και θα τα τακτοποιήσουμε όλα.

Α : Όχι, αφήστε με εμένα. Το παιδί σώστε, μην φεύγετε. Γυρίστε πίσω...

Β: Τελικά η μάνα δεν είπε ποτέ τίποτα σε κανέναν.

ΑΦ.7: Και ο μώρος, για να την ανταμείψει, από φτωχιά την έκανε πλούσια.

ΑΦ.8: Καμιά φορά ξάπλωνε μαζί της και αυτή τον χαϊδεύε και τον φιλούσε.

ΑΦ.9: Αλλά εκείνος δεν έβγαζε άχνα, ήταν βουβός ο ευλογημένος.

Τραγούδι:

Μες στο σπίτι μου ένας μώρος, αχ τί μώρος, “τιμωρός”.

Το μωρό μου ταχταρίζει, μα και ‘μένα με φροντίζει.

Κάθε μέρα που βραδιάζει στο κρεβάτι μου πλαγιάζει.

Τον φιλώ και τον χαιδεύω και τις έγνοιες μου ‘μερεύω.

Μες στο σπίτι μου ένας μώρος, αχ τί μώρος, “τιμωρός”.

Σε κανέναν μην το πείτε, για κακό μπελά θα βρείτε.